

(המשך מעמוד 37)

המגיעות לכדי מחצית מאלה המקומיות. לכן, סך-כל ההוצאות המקומיות ובחול"ל מגיע בקלות ל-9 מיליון.

למעשה, חישוב זה משאיר לסרט 7.5 מיליון דולר בטור החובה — עובדה הי משמשת מטרות רבות וטובות, אם הסרט נעשה במסגרת עיסקה של החור-מס, חברת-ההפקה יכולה לקבל החזר של פני ארבעה 7.5 מיליונים אלה. כמובן, הי סרט יכול להימכר בסכום עגול לטלוויזיה, הי אגב, המסיף מקבל 30 אחוזים מי הברוטו של מכירה לטלוויזיה, אפילו אם כל העיסקה כולה אינה מצריכה אלא שיחית-טלפון אחת מהאולפן.

אבל, תוכל הוליווד לטעון, ראו את יחסי הציבור העצומים שבהם זוכה מדינת ישר אל בזכות הסרט הזה. הישראלים היי גיבורים בכל העולם. הם יתפכו אגדה. אבל טוב, חכו רק רגע: זה אינו בהכרח נכון. להוליווד יש עבר עשיר בהפיכת חומר נפלא לסרטים עלובים וקלוקלים. הסרט עלול שלא לשאת חן בעיני ישראל, גם אם אישרה את התסריט. לאישור התסריט אין מישקל רב. הליהוק, הבימוי ומרבית עובי דתי-העריכה הסופית — הם שיקבעו את

ירוקים-אדומים העשירים של אפריקה? כמובן, לומט הוא בעל תודעה חברתית. הוא עלול לתת לנו עשר דקות של סרט התמוכות בזכותה המסורת של ישראל להפך את החוק הבינלאומי כאשר פלשה לאנגידה. הוא עלול לתת לנו עשר דקות של סרט שיראו לנו את המניעים החברי תיים והפילוסופיים של הטרי ריסטים. לא-כליכך נורא, אלא שזה לא הסרט הזה. והו סרט אחר.

אשר למאבק רובסון, במאי סרטי-השיר אה, ללא ציוד הסנסוראונד' שלו הוא סתם סרצוף הוליוודי יפה נוסף.

ומה בדבר החיתוך והעריכה? האולפנים חייבים להביא בחשבון את הקהל השחור הענקי של אמריקה. אי-אפשר להניח לי ישראלים ששהוטים חילים אוגנדיים שחורים, ולצפות ששהוורי-העור של אמריקה ירצו לבתי-הקולנוע. האולפן יוכל לעדן זאת, עליידי הצבתו של סינדי פואטייה בתפקיד מפקד יחידת-הקומנדו הישראלית. או אולי אפילו להראות שהנשיא אמין הוא לא ברנש רע כל-כך, כוללות הכל. האם תוכל ישראל להשלים עם "תיקונים" כאלה? אין ספק שישארל תאסור על כך. אך מה יקרה אם משה דיין יתגלה כלהיט

אחרי! כך נראית בעיני צייר הנירוסט, ההסתערות ההוליוודית על ישראל. במציאות הסתבר השבוע כי הסתערות זו נהדפה על הסף והוכשלה בידי הביורוקרטיה הישראלית. חברת האחים וורנר הדיעה על ביטול ההסרטה בישראל.

נקודת-המבט שלו ואת רושמו הכולל. ומה אם האולפן יקח את הכמאי הלא נכון? אחדים מן המוצמדים המזוכים בהקשר זה הם ג'ורג' רוי היל, סינדי לומט, מארק רובסון, מישקל-כבד כולם, אני עצמי הייתי בוחר בג'ורג' רוי היל. הוא עשה את הטוקאן קיד וקאסידו. להיטים גדולים, סרטים משעשעים באמת.

ולג'ורג' רוי היל אין זמירות של גדולה. למרות שהוא קורא לעצמו בשלושה שמות. הוא מודע למינג'לותיו. הוא לעולם — לעולם! — אינו משתעשע ברעיונות או בפיחוח-אופי. הוא פשוט מעלה את נימון ורפורד על המסך, ומניח להם לעשות את הדברים הבטוחים שלהם. הוא מבטל את ענין הטרנזיה? אפילו כשהגיבורים שלו מתים ברגע האחרון הוא מצליח, באמנות בימויית מפליאה, להפוך זאת לי הפיאנד, ואתה יוצא מן הקולנוע עליו כציפור. אבל בכל אופן, במאים כג'ורג' רוי היל דורשים לומר את המילה האחרונה ביחס לעריכה הסופית של יצירתם. לעולם אינך יכול לדעת מהי יקרה. אתה זוכרים, בוודאי, שבהטוקן ובקיד וקאסידו הגיבורים היו פושעים. מה יקרה אם היל יחליט להטיל על נימון גלגל את דמותו של אחד הטרויסטים? או על גודפרי קיימברידג' את אמין? קיימברידג' הוא טיפוס חביב מאד על הבר. האם תהיה מדינת ישראל מוכנה לראות אמין חביב בסיפור של ה? אבל אני ככל-זאת בוחר בהיל.

סינדי לומט עשה עבודה נפלאה באחר צוריים של פורענות, אבל זה היה בניו יורק. לומט הוא משורר-המצלמה המצלם את נופה העירוני המתנוון של אמריקה, אבל מה, לעזאזל, הוא יעשה בגוונים הי

במדינה

דיעות

מיסוך בראון

פקיד בכיר אמרי

ההשמיע דיעות פרטיות

כך עוד אינו ישראלי

הפקיד הבכיר עשה משה נורא. בראיון עתונאי הוא הביע גם כמה דיעות פרטיות, שאינן משקפות לא את מדיניות הרשמית של ארצו ולא את מדיניות המשרד הממשל' תי בו הוא מכהן.

הדיעות הפרטיות שהשמיע אותו פקיד, לא היו גזעניות. הן לא כללו, למשל, הצעות לדיכוי מיעוטים לאומיים, מהסוג שנכללו בתוכר שהגיש בשעתו ישראל קניג, ה' ממונה על מחוז הצפון במשרד-הפנים.

ובכל זאת סערו הרוחות. העתונים בי ישראל העניקו לדברים שאמר הפקיד ה' בכיר כותרות ראשיות, שנוסחו בצורה של גינוי, ראשי ארגונים ומסודות הביעו את מחאתם בפומבי. השר הממונה על אותו פקיד, מיהר לקרוא אותו אליו לשמוע את הסברו לדברים שאמר.

"לסזק מהתפקיד!" אין מקום לי חשש, למרות שעיקר סערת-הרוחות פרצה בישראל — לא מדובר בפקיד בכיר בי ישראל, שהרי ידוע לכל, מאז פרשת מיסוך קניג, שבישראל מותר לפקיד בכיר שיהיו לו דיעות פרטיות — אפילו אם הן גזעניות.

לא הן הדבר כשמדובר בפקיד בכיר אמריקאי. זה אסור שיהיו לו דיעות פרטיות. מוסך, כך, כאשר נודע בישראל כי מפקד צבא ארצות-הברית, הגנרל ג'ורג' בראון, השמיע בראיון עתונאי דיעה מסויי מת, שאינה נראית לעורכי העתונים הישראלים, פרצה הסערה.

הדברים עוד טרם פורסמו, אבל הי קאריקטוריסט הישראלי-לשעבר, רענן לוריא, שערך ראיון עם בראון לפני כחודש, מסר כי בראיון שיפורסם בסוף החודש התבטא בראון כאילו לישראל אין כל ערך אסטרטגי עבור ארצות-הברית.

דברים אלה משקפים כמובן את דעתו הי פרטית בלבד, אבל די היה בהם כדי לקר ממ נגדו את כל יהדות ארצות-הברית ואת דעת-הקהל בישראל. היה זה כאילו טען בראון, שלמדינת-ישראל אין זכות קיום. רבים מהמוחים אף תבעו לסלקו מתפקידו. בחשאי, רדא חולם עכשיו הגנרל בראון לקידום בקאריירה שלו — לדרגת ממונה על המחוז במשרד-הפנים הישראלי, או לפחות, יהיה מותר לו להביע גם את דיעותיו הפרטיות — קיצוניות ככל שיהיו — מבלי לסכן את משרתו.

סטודנטים

לא נוחים לישון!

מיספר המקומות במעונות

הסטודנטים שהוקצבו לערבים,

מעיה את החשש

שרובם יישנו ברחוב

"אין לנו איפה לגור!" — מצידי אתם יכולים לגור ברחוב. דרישת זה התי נהל במישרי דיקטאט הסטודנטים באוניי בריסית תליאביב, בין סטודנט ערבי לבין אחד מאנשי הדיקטאט. האחראי על מעור נות הסטודנטים באוניברסיטת תליאביב, שיחות דומות מתנהלות שם כמעט מדי יום ביומו. הסטודנטים הערבים, שי רובם הגיעו לאוניברסיטה מן הכפרים הערביים בגליל ובמשולש, נתקלו במצב של חוסר-אפשרות להתגורר בסמוך לאוניי ניברסיטה, מקום-לימודיהם.

האכנסנות נסגרו! בסוף השבוע שעבר נשלח אל שרה-החינוך-והתרבות, אהרון ידלן, מיכה בכתומית עשרות סטודנטים יהודים וערבים, הקובל על מצב הדיור של הסטודנטים הערבים באוניי בריסית תליאביב.

"אין שום אפשרות סבירה לנסוע יום-יום חזרה לכפרים הערבים", מספר יוסף גלילי, שאיגון למישלוח המכתב, הי. שנה נתקבלו למעונות הסטודנטים כרמת אביב פחות משלושים סטודנטים ערבים. הוגשו בקשות רבות ורובן נענו בשלילה. "ועד הסטודנטים הערבים, שהתארגן לי מילחמה על מקומות-דיור לסטודנטים הי ערבים, נתקל בחומה של חוסר-איכפתיות מצד מוסדות האוניברסיטה. שלוש אכי

סניות של האוניברסיטה, בתליאביב וב' רמת-גן, שאיכלסו עד סוף שנת-הלימודים הקודמת סטודנטים ערבים רבים, הוצאו השנה מכלל אפשויות-הדיור הפתוחות לפנייהם, "אכסניה שהיתה ברחוב פרישמן בתליאביב בוטלה. והפסיקה לתפקד כמי עוילסטודנטים. אותו דבר נעשה לגבי מלון אכסלטיור שברחוב הירקון, ששימש כמעון בעיקר לסטודנטים הערבים. נשי ארה רק אכסניה אחת, ברמת-גן, שאליה התקבלו השנה רק עשרים סטודנטים ערבים", סיפר גלילי.

בתחילה ניסו הסטודנטים הערבים לפי תור את בעיית הדיור בכוחות עצמם. "ניי סינו לפנות לבעלי-הדירות באיור תליאביב, לא כגוף אלא כבודדים. שכל אחד ימצא מקום לעצמו", סיפר סטודנט ערבי. "אבל כשנודע לבעלי הדירות-להשכרה שי אנחנו סטודנטים ערבים, לא היה לנו יותר שום סיכוי. אני לא רוצה ערבים אצלי בבית", אמר לי אדם שביקש להשכיר דירה בתליאביב.

מה ישיב שרה-החינוך? ועד הי סטודנטים הערבים באוניברסיטת תליאביב, שפנה במישלחת להנהלת האוניברסיטה. שנה כי "אין מה לעשות בעניין הדיור". "לאף אחד באוניברסיטה ומחוצה לה לא איכפת מבעייה בסיסית כל-כך כמו בעיית השינה והדיור", קבל סטודנט. מר אנשי ועד הסטודנטים הערבים. "לא נותר לנו אלא להתמקן לתשובת שרה-החינוך. אם לא תפסיק להיות מופלס לרעה בקבלת מעונות, באמת ניאלץ לישון ברחוב, אבל אז זה יהיה מול בנייני האוניברסיטה!"

מרד באוניברסיטה

השר ידלן הבין הסכמ,

הסטודנטים התמו

אבל החיפאים ישבתו

"בחפיפה לא יתחילו הלימודים!" בהוי דעה סנסציונית זו יצאו ראשי אגודת הי סטודנטים בחיפה בסוף השבוע שעבר. היה זה שעות אחדות לאחר פירסום הידיעה שהתאחדות-הסטודנטים הארצית סיכמה עם שרה-החינוך-והתרבות הסכם שהסיר את איום השבתה במסודות ההשכלה הגבוהה, בתחילת שנת-הלימודים האקדמית בסוף החודש.

סירובם של הסטודנטים מעיר-הכרמל לי קבל עליהם את ההסכם חשפה ליקויים חמורים בהתאחדות, באיגון הסטודנטים בארץ ובהיות פעילי הסטודנטים, בובה מכנית של שרה-החינוך, לפי הגדרתם. "הפגנה אחת ודי", ההסכם, שנחתם בשבוע שעבר בין השר אהרון ידלן, ועד ראשי האוניברסיטאות וראשי התאחי ודת הסטודנטים קובע, כי שכר-הלימוד

בשנת הלימודים הקרובה אכן יהיה בגובה של כ-5000 לירות. "מה שהשגנו היה הסכמה לתת מענקים בסך שבע-מאות ל"י לאלפי סטודנטים", הכריזו ראשי ההתי אחדות.

למעשה קובע ההסכם כי את ההלוואה, הקטנה יחסית לכלל שכר הלימוד, יקבלו רק מאות אחדות של סטודנטים, אם יעמדו במיספר קריטריונים שייקבעו על בסיס של מצב כלכלי, מצב משפחתי וזומט שירות-מילואים בזמן הלימודים. סטודנטיים שעמדו בקריטריון של "מיסכן של משרד-החינוך", השם שהודבק באוניבר' סטודנטיים לסטודנטים אלה, זכו למעשה גם קודם-לכן במענקים, אפילו גבוהים מ-700 לירות.

ההסכם שנחתם בשבוע שעבר נקבע כבר ימים אחדות לפני ההודעה הרישמית. אולם התאחדות הסטודנטים, מאז קיבלה את ההודעה בדבר העלאת שכר-הלימוד, העדיפה לשתוק ולא להגיב. כלפי הוי הכריזו ראשי התאחדות זו עם מנהלים מגעים מתמידים עם אנשי משרד-החינוך ו-גורמים רבים אחרים. "למעשה", סיפר אחד מחברי התאחדות הסטודנטים הארצית, "ישבו כולם כל היום במישרד-האגודה ולא העזו אפילו להרים שפון ללישכת ידלן".

ההוראות שהורדו לראשי התאחדות הסטודנטים ממרכזי-המיפלגות שלהם (מע' רך, ליכוד, מפד"ל הם המיפלגות העומדות מאחורי ראשי התאחדות הסטודנטים האר' ציח) קבעו ברורות: "אסור להגיב! לכל היותר מותר לדבר". ההתאחדות דיברה. אולם ההתערורות שחלה, ספונטנית, בין הסטודנטים באוני-